

Att få vara människa

Inkarnationen, det att Gud blev människa i Jesus från Nasaret, är det största undret sedan skapelsemorgonen. Under historiens lopp har Kristi församling firat och förkunnat den här sanningen och förundrats och grubblat över den. Och dess konsekvenser.

Jag vill begränsa mig till en enda konsekvens: till det stora att vi får vara människor. Inkarnationen innebar ju att det mänskliga livet helgas. Försoningen igen innebar att himlen öppnades. Jul och påsk gör att vägen helgas och målet öppnas.

Inkarnationen är Guds stora understrykning av människovärdet. Det mänskliga livet som är värdefullt redan i det att det är skapat av levande Gud blir ännu mera värdefullt. Kärleken skapar värde.

Gud blev människa i ett stall och levde sitt liv i snickarbodar, båtar, kök, öknar, på gator och gränder, stränder, bergssluttningar och torg. Tydligare kunde inte Gud visa att han älskar sin fysiska skapelse och fortfarande vill ta allt detta vi har omkring sig till sitt hjärta¹

Jesus var sann människa med allt var det innebär av tårar och smärta, lycka och glädje. Det mänskliga livet blir ännu värdefullare att leva efter hans liv här på jorden och hans liv här befriar oss till ett värdefullt liv. Livet på jorden är helgat av honom som trampade vår jord och heligt. Eller som kyrkofader Ireneus i slutet av 100-talet formulerade det:

”Han helgade varje stadium i livet genom sin förebild. Han kom för att rädda alla genom sin egen person, alla som genom honom blir återfödda till Gud: spädbarn, barn, ynglingar, unga män och gamla.”

Samme Ireneus ger oss de klassiska orden

”Guds ära är den levande människan ”

Den frigjorda och skapande människan är inte ett hot mot Gud utan hans stora mål och glädje här på jorden.

Och samtidigt blir slutmålet klart. Ireneus säger det i ord som blivit klassiska:

Vår Herre Jesus Kristus, Guds ord, blir i sin gränslösa kärlek vad vi är, för att göra oss till vad han själv är”

Vi är skapade till Guds avbilder. Frälsningen innebär ett återupprättade av oss som Guds avbilder. Vi vet inte vad vi skall bli säger aposteln Johannes men det vet vi att när Jesus kommer tillbaka ”kommer vi att bli lika honom” (1 Joh 3:2). Vi blir inte änglar – de är Guds budbärare, vi blir det vi är - Guds barn, vilket är ännu större!

Att få vara människa – det är att slippa försöka leka Gud. Det är att omvända sig från allt omänskligt till den Gud som i Sonen i kärlek vänt sig till oss. Det är att bejaka allt sant mänskligt liv, som Jesus gjorde det. Inte religiösa och svärmiska utan till sanna människor

med öppen blick för medmänniskan och livet är hans avsikt med oss. Ty Guds ära är levande människor!

¹ Citaten är hämtade ur Magnus Malm, Fotspår i glastrappan, 1999